

စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ရှင်နုနုသံသရာသစ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့် ပုံနှိပ်မှု

အခန်း (၁)

"အမေ... အမေ"

"ဟေ... သမီးကြီး"

"အမေ လမ်းထိပ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ထွက်ရောင်းမလို့ လုပ်နေတယ်ဆို၊ အခုလေးတင်ပဲ သဲသက်ကို တွေ့တဲ့ လူတိုင်းက မေးနေကြတယ် အမေ၊ အဲဒါ တကယ်ပဲလားဟင်"

သဲသက်နှင်းတစ်ယောက် အမောတကော မေးသံလေးနှင့် အမေ့အား မေးမိ၏။ စိတ်ထဲမှာ လည်း ဒါဟာ တကယ်မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဟု ဆုတောင်းမိသည် ။

"ပြောလေ အမေ၊ အဲဒါ တကယ်ပဲလားလို့၊ ဖြေပါ အမေရဲ့ "

အမေ့ရဲ့ အေးတိအေးစက် အမူအရာကြောင့် ထပ်မေးမိပြန်၏။

"ဟုတ်တယ် သမီးကြီး သဲသက်"

"ဟာ"

အမေ့ဆီက ခေါင်းညိတ်အတည်ပြုမှုကြောင့် သဲသက်နှင်းရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ပြူးကျယ်ကာ ဝိုင်းစက် သွားရသည် ။ သဲသက်နှင်းတစ်ယောက် မယုံကြည်နိုင်သလိုပင် အမေ့မျက်နှာဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဟင့်အင်း... မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး အမေ၊ သဲသက် လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ အမေ မရောင်းရဘူး"

သဲသက်နှင်းတစ်ယောက် အမေ့အကြံအစည်ကို ခါးသီးစွာပင် ခေါင်းလေးတယမ်းယမ်းနှင့် ကန့်ကွက် ပစ်လိုက်သည်။

အမေ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ လမ်းထိပ်မှာ ဆိုင်ခုံတစ်နေရာစာ ချပြီး မုန့်ဟင်းခါးရောင်းမလို့ တဲ့ ။ သဲသက် ကုမ္ပဏီက ပြန်လာတော့ လမ်းထဲမှ အိမ်နီးနားချင်းအသိ အချို့က လှမ်းခေါ်ကာ မေးမြန်းနေကြ သည် ။ သဲသက် ဘာတစ်ခုမှ မသိသဖြင့် အဖြေမပေးဘဲ အိမ်လေးဆီ တန်းလာခဲ့မိ၏။

အိမ်လေးပေါ်ကို တက်လိုက်တာနှင့် အမေ့ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ကာ လိုက်ရှာပြီး သူမ မေးမိသည် ။ မုန့် ဟင်းခါးထွက်ရောင်းဖို့ တကယ်ပဲ လုပ်နေသလားဆိုတာကို သိချင်၍ အမေ့ကို အသည်းအသန်မေးမိသည် ။

အခုတော့ အမေက ဟုတ်တယ်တဲ့ လေ။

"သမီးကြီး သဲသက်"

"ဟင့်အင်း အမေ သဲသက် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ အမေ ဈေးမရောင်းပါနဲ့ ၊ သဲသက် ရှက်တယ်၊ သဲသက်တို့ ရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း အမေ ထောက်ထားခဲ့ညှာပါဦး အမေရယ်"

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သမီးကြီး၊ ဈေးရောင်းစားတာ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေး ကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အထောက်အပံ့ဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲဟာ"

"မသိဘူး အမေ၊ အဲဒါတွေ သဲသက် နားမလည်ဘူး၊ အမေ လမ်း

ဘေးဈေးထွက်ရောင်းတာကိုပဲ သဲသက် လက်မခံနိုင်တာ၊ မရောင်းပါနဲ့ အမေ၊ လုံးဝမရောင်းပါနဲ့ "

ပြဿနာပဲ။

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေတစ်ယောက် စိတ်အညစ်ကြီး ညစ်သွားရသည် ။

သမီးကြီး သဲသက်နှင်းက မျက်ရည်တွေ စီးကျပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပင် ကန့်ကွက်နေတာလေ။

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေတစ်ယောက် သမီးကြီးကို နားဝင်အောင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲတောင် မသိတော့ချေ။ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအနေကို မိမိသာလျှင် အသိဆုံးပဲလေ။ သမီးကြီးက ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်လို့ ရတဲ့ လစာ က ခြောက်သောင်းလောက်ပဲ ရှိတာ။ လမ်းစရိတ်၊ အလှပြင် ပစ္စည်းဝယ်စရိတ်၊ ထမင်းဖိုးတွေ နှုတ်ပြီး မိမိကို အပ်နိုင်တာဆို၍ တစ်လကို နှစ်သောင်းခွဲပဲ ရှိသည် ။ သားကြီးကလည်း ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်တာပါပဲ။ သို့သော် သူသုံးတာနှင့် လောက်ငှတယ်မရှိ။ အိမ်စရိတ် အဖြစ် နှစ်သောင်းခွဲစီ ပေးဖို့ သတ်မှတ်ထားပေမဲ့ လျှော့ပေးတဲ့ လ က များ နေ၏။

မိဘဆိုတော့ သားသမီးတွေ ရှာဖွေကျွေးနေတာကို ကြည့်ပြီး မစားရက်တာတော့ အမှန်ပင်။ တတ်နိုင် လျှင် ကိုယ်ကသာ ပေးချင်၏။ သားသမီး လုပ်စာကို လက်ဖြန့်တောင်းပြီး နေနေရတဲ့ ဘဝကို စိတ်မလုံတော့ချေ။

ဒါကြောင့် ...

အိုးမကွာ အိမ်မကွာ လမ်းထိပ်လေးမှာ ထွက်ပြီး တနိုင်တပိုင် ဈေးရောင်းဖို့ စီစဉ်မိသည် ။ အမြတ်ငွေ လေးရတော့ အိမ်စရိတ်လည်း ခုမိ

ကာမိတာပေါ့။ ဒီအတိုင်း ထိုင်နေတော့ ဘာဝင်ငွေရမှာ လဲ။ အိမ်စရိတ် က လောက်မှ မလောက်ငှတာပဲဟာ။ သားနဲ့ သမီးကိုလည်း အပူမကပ် ချင်။

ဒါ့ကို သမီးကြီးက ဘာမှ မသိဘဲ ကန့်ကွက်နေသည် ။

မိခင်ကို လမ်းဘေးဈေးသည် အဖြစ် မြင်ရမှာ ရှက်ရွံ့နေ၏။

"အမေ"

"ပြောလေ သမီးကြီး"

"အိမ်အသုံးစရိတ် မလောက်ဘူးဆိုရင်လည်း သမီးပိုပေးပါ့မယ် အမေ၊ သမီးလျှော့သုံးပြီး အမေ့ကို ပေး ပါ့မယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးတော့ ထွက်မ ရောင်းပါနဲ့ နော်၊ သမီးရှက်လို့ ပါ"

"အမေက ဒီအတိုင်းထိုင်နေတာထက်စာရင် ဈေးရောင်းတော့ အိမ် အတွက်လည်း အထောက်အပံ့ဖြစ် တာပေါ့ သမီးကြီးရယ်၊ ပြီးတော့ သ မီးလေး ပုံအပ်က ဒီနှစ်ဆယ်တန်းလေ၊ သူ့ရဲ့ ပညာရေးအတွက် ငွေပိုရှာ မှ ဖြစ်မယ်"

"မလိုဘူး အမေ၊ သူ့အတွက်နဲ့ အမေ ဈေးထွက်ရောင်းပြီး ရှာစရာ လုံးဝမလိုဘူး၊ လူလားမြောက် အောင် ကျွေးမွေးပြီး အခုလိုအရွယ်ထိ စောင့်ရှောက်ထားတာနဲ့ တင် အမေတာဝန်နဲ့ ဝတ္တရားတွေက လွန်နေပြီ ၊ သူ့အတွက် ဘာတွေဆက်လုပ်ပေးရဦးမှာ လဲ၊ မွေးစားသမီးအတွက် အဲ ဒီလောက်ထိ ထည့်တွေးစရာမှ မလိုတာပဲ အမေ"

"အို... သမီးကြီး စကားကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်၊ ပုံအပ် လေးကြားသွားရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ညီ အစ်မအချင်းချင်းပဲကွယ် အဲဒီလိုသွေးကွဲတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ မပြော

ပါနဲ့ သမီးကြီးရယ်"

သမီးကြီးသဲသက်နှင်းဆီမှ မွေးစားသမီးဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းကြောင့် ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ တစ်ယောက် သမီးငယ်လေး ပုံအပ်နှင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရသည်။

"ပြောရမှာပဲ အမေ၊ အရင်က သဲသက်တို့ မိသားစုမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုတာ ဂျို့နဲ့ အကောင်လားလို့ မေးရ လောက်အောင် ရှိမှ မရှိခဲ့တာ၊ ဒီဂြိုဟ်ကောင်မလေးရောက်လာမှ မိသားစုတွေ အားလုံးရဲ့ အခြေအနေတွေက ပြောင်းလဲသွားရတာလေ၊ အဖေ သေရတာလည်း သူ့ကြောင့်ပဲ၊ သူ အိမ်ကိုရောက်လာလို့ အဖေက ထွက်သွားရတာ၊ သူ့ကြောင့်ပဲ သဲသက်တို့ အခုလိုဘဝမျိုးရောက်ရတာ"

"သမီးကြီး"

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေတစ်ယောက် သမီးကြီးရဲ့ စကားကြောင့် မျက်လုံးကြီးပြူးဝိုင်းသွားရသည်။

"သဲသက် သူ့ကို သိပ်မုန်းတယ် အမေ၊ ကံကြမ္မာဆိုးတွေကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ သူ့ကို မုန်းတယ်၊ အမေ ဆန္ဒကြောင့် သာ သဲသက် ငြိမ်နေရတာ၊ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ တစ်မိနစ်၊ တစ်စက္ကန့်တောင် မထားချင်ဘူး သိလား"

သမီးကြီးရယ်။

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေတစ်ယောက် သမီးကြီးဖြစ်သူ သဲသက်နှင်းကို ဘယ်လိုနားဝင်အောင် ဖျောင်းဖျရမှန်း ပင် မသိတော့ပါချေ။

သမီးကြီးရင်ထဲက အမုန်းတရားတွေက အရွယ်ရောက်လာတာနှင့်အမျှ ပို၍ ပင် အစိုင်အခြကြီးမားနေခဲ့သည်။ သမီးငယ်လေး ပုံအပ်နှင်း

အပေါ် နားလည်မှုလုံးဝ မပေးချေ။

ဒါကြောင့် လည်း ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေတစ်ယောက် သမီးနှင့် သားဆီက ငွေကို ဒီထက်ပိုပြီး မတောင်းချင် တာပဲ ဖြစ်သည် ။ ပုံအပ်လေးအတွက် ဆိုရင် ဘယ်သူမှ စေတနာရှိကြမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ အသိဆုံးပါပဲ။

သို့ပေမဲ့...

ကလေးတွေကိုလည်း ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ အပြစ်မတင်ရက်ပါ။ ကလေးတွေရဲ့ ဦးနှောက်အသိနုလေးထဲ မှာ မိသားစုတွေ စီးပွားပျက်ပြီး အခြေယိုင်နဲ့ ခဲ့ရခြင်းအပေါ် ပုံအပ်လေးကြောင့် ဆိုပြီး မှားယွင်းတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ တစ်ချိန်လုံး စွဲထင်နေခဲ့ကြတာလေ။

ဘယ်လိုပဲ တရားသဘောနှင့် ပြုပြ လက်မခံကြချေ။ အယူအဆ အစွဲကြီးသော သမီးကြီးသဲသက်နှင်းက ပို၍ ပင် ဆိုးနေသေးတော့၏။

"အမေ"

"ပြော သမီးကြီး"

"သဲသက်ပြောပြီးပြီနော်၊ အမေ လုံးဝမုန့်ဟင်းခါးထွက် မရောင်းရဘူး၊ သဲသက် ခွင့်မပြုဘူး အမေ၊ အိမ် စရိတ်မလောက်ရင် နောက်လ ငါးထောင်ထပ်တိုးပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အမေ ဈေးလုံးဝ မရောင်းပါနဲ့ "

သမီးကြီးရဲ့ ပြတ်သားသော တားမြစ်မှုကြောင့် ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေတစ်ယောက် သက်ပြင်းမောကြီးကိုသာ ကြိတ်ရှိုက်လိုက်မိသည် ။

"အမေ"

"ဟင်"

"သဲသက်ကို ကတိပေးလေ"

"ဘာကတိလဲ သဲသက်ရယ်"

"ဈေးထွက်မရောင်းပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိ"

"ဒါ... ဒါတော့ကွယ်"

"အို... မကြားချင်ဘူး၊ သဲသက်ကို အမေ ဘာမှ မပြောနဲ့ တော့၊ မရောင်းရဘူးဆို မရောင်းရဘူးပဲ"

"ဒုက္ခပါပဲကွယ်"

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေတစ်ယောက် သမီးကြီးသဲသက် နားဝင်အောင် ဘယ်လိုချော့မော့ရှင်းပြရမှန်းပင် မသိ တော့ချေ။

သမီးကြီးက ပြောပြီးတာနှင့် နေရာလေးကနေ ချက်ချင်းထကာ အခန်းလေးထဲသို့ ဝင်သွားတော့၏။ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုတွေ တပုံတပင်ကြီးနှင့် ကျန်နေရစ်ခဲ့ရသူကတော့ ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေပါပဲ။

သမီးငယ်လေး ပုံအပ်အတွက် သနားကရုဏာစိတ်ကြောင့် ရင်ထဲမှ မအေးချမ်းနိုင်ခဲ့ချေ။ မွေးစားသမီး လေးဆိုပေမဲ့ ပုံအပ်လေးက ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ မမွေးရုံတမယ်ပါပဲ။ တစ်နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ခေါ်လာခဲ့သည့် နောက်ပိုင်း မိမိကပဲ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ရတာလေ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဉာဉ်ကောင်းလွန်းသော ကလေးလေးမို့ မိမိမွေးခဲ့သော သမီးနှင့် သား လောက်ပင် မပင်ပန်းခဲ့ရချေ။ အငိုတစ်စက် ကလေးမှ မရှိတဲ့ သမီးငယ်လေးပါ။

အခုဆိုလျှင် ပုံအပ်နှင်းလေးက ဆယ်တန်းကျောင်းသူကြီးပင် ဖြစ်နေချေပြီ။

စာတော်ပြီး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အတန်းတိုင်းမှာ ပထမဆုတွေကို ချည်းရဲခဲ့တဲ့ ပုံအပ်နှင်းလေးက ဆယ် တန်းကျောင်းသူကြီး ဖြစ်လာပေမဲ့ မိဘရဲ့ အခြေအနေကို သိ၍ ဘာတစ်ခုမှ တောင်းဆို ပူဆာခြင်းမရှိဘဲ စာကိုပဲ တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ

စာအုပ်ရေးစရာကုန်နေတာကိုပဲ အမေ့ကို မပြောဘဲ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပေးထားသော မုန့်ဖိုးလေးများကို မစားဘဲ စုထားကာ ထိုပိုက်ဆံလေးတွေထဲက စာအုပ်လေးတွေ၊ ဘောလ်ပင်နီလေးတွေ ဝယ်သုံးခဲ့သည်။ ။

အဲဒါကိုသိတော့ ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ စိတ်မကောင်းမိ။ သူများ တွေလို စာသင်ပိုင်းတွေမှာ ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ ထားပေးချင်မိသည်။ ။ လိုအပ်တာလေးတွေ ဝယ်ပေးချင်၏။ သမီးငယ်လေးရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ပညာတတ်တစ် ယောက် ဖြစ်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးချင်မိသည်။ ။

သို့သော်...

မိမိမှာ ကလည်း သားနဲ့ သမီးရဲ့ လစာလေးကိုပင် လောက်ငှအောင် မနည်းကြီးချွေတာသုံးနေရတာဆို တော့ စိတ်ကသာ ရှိတာ လက်က မလိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။

နောက်ဆုံးတော့ မိမိအကြံအစည်တစ်ခု ရသွားသည်။ ။

မိမိက ဟင်းချက်လက်ရာမှာ ပါရမီရှိစွာ အရသာရှိရှိ ချက်ပြုတ်တတ်တဲ့ သူလေ။ မုန့်ဟင်းခါးတို့ , အုန်းနို့ ခေါက်ဆွဲတို့ ကို ကောင်းကောင်း လေး ချက်တတ်သည်။ ။ ဒါလေးနဲ့ ဝင်ငွေလေးရအောင်ရှာဖွေစဉ်းစားမိ၏။

သမီးလေး ပုံအပ်က နေ့တစ်ပိုင်းကျောင်းဆိုတော့ အားလပ်နေတဲ့ မ

နက်ပိုင်းလေးမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဈေးထွက်ရောင်းဖို့ စဉ်းစားမိ၏။
။ အရင်းအနှီးကတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ငွေကြေးအနည်းငယ် ပြည့်စုံသည့်
ဒေါ်ဒေါင်းဆီမှာ နှစ်ဆယ်တိုးနှင့် ချေးပြီး အရင်းလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။

ဒေါ်ဒေါင်းကိုလည်း ပြောထားပြီးသားမို့ အားလုံးအဆင်ပြေနေ၏။ ပန်းကန်လုံးနှင့် ဇွန်းများ ဝယ်ဖို့ ပင်စာရင်းတွေ ရေးထားပြီး နေချေပြီ။

ဒါကို...

သမီးကြီးသဲသက်နှင်းက အကြီးအကျယ် ထကန့်ကွက်နေသည်။ သမီးတောင် ဒီလောက်ပေါက်ကွဲနေရင် သားကြီးက ပိုဆိုးတော့မှာပေါ့။ အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သော သားကြီးက ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေပြီး နှစ်လမ်းကျော်ကျော်က ငွေကြေးအနည်းငယ် ပြည့်စုံသည့် အိမ်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တတွဲတွဲ သွားလာနေကြသည်ဟု သတင်းသွဲ့သွဲ့ထွက်နေတာလေ။

သားကြီးသိရင်လည်း ရှက်ပြီးကန့်ကွက်ကြဦးမှာပဲ။ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်က စိတ်ချင်းက တစ်ထပ်တည်းတူနေတာ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်မှာ ဘာမှ မရှိဘဲ ခေါင်းမော့ရင်ကျောပြီး ရှိသယောင်ယောင် ဟန်လုပ်ချင်ကြတဲ့ ကလေးတွေပါ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ အထင်သေးခံရမှာကို အင်မတန်ကြောက်တဲ့ ကလေးတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ဆန်မရှိဘဲ ဟန်လုပ်ချင်နေကြတဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ကြောင့် ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေမှာ စိတ်အညစ်ကြီးညစ်နေခဲ့ရသည်။

ကုမ္ပဏီကိုသွားလျှင် ကျော့မော့လို့။ ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေကိုလည်း ဆင်းရဲသားဆိုလျှင် နှုတ်ဆက်ပြီး ပြဖို့ ပင်ဝန်လေးတတ်ကြသူတွေပင်။ အခြေကြီးအနေကြီးတဲ့ သားနဲ့ သမီးကို လမ်းထဲမှ သူအချို့က ကြည့်မရ

ကြ။ အတင်းအဖျင်း တီးတိုးပြောတတ်ကြပေမဲ့ မိမိကတော့ မကြားဟန်
ပဲ ဆောင်ကာ နေခဲ့သည်။ ။

အခုတော့...

သမီးငယ်လေး ပုံအပ်နှင်းရဲ့ အရေးက ကြီးမားလာခဲ့ပြီ။

အိမ်စရိတ်က တစ်စထက် တစ်စ မြင့်လာတော့ ပေးတာနှင့် မလောက်ချင်တော့။ ဒါကြောင့် မိမိဘက် ကလည်း တနိုင်တပိုင် စီးပွားရှာဖွေ
ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ။

ဒါကို သမီးကြီး သဲသက်နှင်းက လုံးဝမလုပ်ရဘူးတဲ့။ ။

ဟူး

ရင်မောလိုက်တာနော်။

ဒီကလေးတွေ အသိတရားရအောင် မိမိ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

စိတ်မောလိုက်တာ။

အခန်း (၂)

"ကျွန်တော်လည်း ကန့်ကွက်တယ်နော် အမေ၊ ဘယ်နှယ့်ဗျာ၊ သားတို့ ဒီလောက် ရှာကျွေးနေပါလျက်နဲ့ ဒီလို ဈေးထွက်ရောင်းရတယ်လို့ ၊ - ပတ်ဝန်းကျင်ကသာသိရင် ကျွန်တော်တို့ က မပေးမကမ်းဘူးဆိုပြီး အထင် သေးကဲ့ရဲ့ ကြမှာ ပေါ့ဗျ"

ဟောကြည့်။

သားကြီးဆီက လေသံကလည်း သမီး သဲသက်ရဲ့ လေသံနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ။ လိုက်လည်း လိုက်ဖက် တဲ့ မောင်နှမတွေပါပဲ။

"အေးပါကွယ်၊ အမေလည်း စဉ်းစားပါဦးမယ်"

"စဉ်းစားစရာမှ မလိုတာဘဲ အမေ၊ ဆုံးကို ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်စမ်းပါဗျာ၊ အလကားနေ မွေးစားသမီး အတွက်ချည်းပဲ လိုက်ကြည့်နေလို့ ဖြစ်မလားဗျ"

"ဟဲ့သား"

"ဟုတ်တယ် အမေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကောင်မလေးအတွက် စိတ်ထဲမှာ လုံးဝမထားနိုင်ဘူး၊ ဘယ် အရွယ်ရှိနေပြီလဲ၊ ကိုယ့်ဝမ်းစာအတွက် ကိုယ်ရှာစားတော့ပေါ့။ သူ့အတွက် အနောက်ကနေ လိုက်ပြီး လိုလေ သေးမရှိ လိုက်မဖြည့်ပေးနိုင်ဘူး။ ကျောင်းထွက်သင့်ရင် ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ရမှာ ပဲ၊ အသိတရား မရှိ အားမနာ တတ်တဲ့ ကောင်မလေး၊

ဒင်းကြောင့် သားတို့ ဆင်းရဲနေတာဗျ"

ဘုရား... ဘုရား။

သားကြီးရဲ့ စကားကို နားထောင်ရင်း ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေတစ်ယောက်
ရင်ထဲကနေ ဘုရားကို ကြိတ်ပြီး တလိုက်မိသည် ။

ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်းတဲ့ ။

ဒီအရွယ်လေး ဘာသွားခိုင်းစားရမလဲ။

ပြီးတော့ သမီးလေး ပုံအပ်နှင်းက ပညာပါရမီ ပြည့်သူလေးဖြစ်သည်
။ ဉာဏ်ကောင်းလွန်းပြီး စာတော် လွန်းတဲ့ ကလေးလေးကို ကျောင်းထု
တ်ပစ်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါပဲ။

မိမိ လုံးဝမလုပ်ရက်ပါဘူး။

"အမေ"

"ဟေ"

"အမေ ဘယ်အချိန်ထိ တာဝန်တွေ ယူဦးမလို့ လဲ၊ သူက သူစိမ်းနော်
သူစိမ်း၊ အတောင်စုံရင် အမေ့ရင် ကို ကန်ပြီး ထွက်သွားမှာ ဗျ၊ အဲဒီအခါ
ကျရင် ရင်နာလို့ ဆိုပြီး အမေ ငိုမနေနဲ့ ၊ နောက်မှ နောင်တရနေမယ်"

"သမီးလေးက သားတို့ ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးကွယ်"

"ကျွတ် အမေကလည်း ဗျာ၊ ပြောလေ ဆိုးလေပါလား၊ မွေးစားသမီး
ကိုများ အထင်ကြီးနေရတယ်လို့ ဗျာ"

အို...

ခြံဝိုင်းလေးထဲသို့အဝင် အိမ်လေးဆီမှ ပျံ့လွင့်လာသော ကိုကိုကြီး
နောင်သန့်စင်၏ ခါးသီး စိမ်းသက် လွန်းသော အသုံးအနှုန်း စကားသံ

မာဆတ်ဆတ်ကြောင့် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းလေးတွေကို ရပ်တန့်လိုက်
မိသူ က ပုံအပ်နှင်းရယ်ပါ။

ဒီနေ့မှ ပုံအပ် အိမ်အပြန် နောက်ကျနေခဲ့သည် ။ သူများ တွေလို စာ
သင်ဝိုင်းတွေတက်ဖို့ နေနေသာသာ အပြင်မှာ ထုတ်သော ဘာသာရပ်
မေးခွန်းဟောင်း စာအုပ်လေးတွေကိုပင် ဝယ်နိုင်သည့် အင်အားမရှိတာ
မို့ တစ် ခန်းတည်းနေ သူငယ်ချင်းမလေးဆီမှာ လိုအပ်သည့် စာများ ကူး
နေတာမို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျနေခဲ့၏။

ဒီအချိန်လောက်ဆို အမေ သူမအတွက် စိတ်အပူကြီး ပူနေပြီဆိုတာ
ပုံအပ် သိသည် ။

သို့သော် စာကလည်း အရေးကြီးနေတာမို့ သူငယ်ချင်း အားလပ်
သော အချိန်လေးကိုသာ အမိဖမ်း သွား ကူးရတာမို့ စဉ်းစားတွေဝေနေဖို့
အချိန် သူမမှာ မရှိတော့။ အမေ့ကိုတော့ အိမ်ပြန်လျှင် ရှင်းပြမည်ဟု
စိတ်တွေး ကာ စာပဲ ကူးနေလိုက်သည် ။

ပြီးတော့မှ စာအုပ်တွေ ကပျာကယာသိမ်းပြီး လွယ်အိတ်လေးကို
လွယ်လျက် သူငယ်ချင်းကို ကျေးဇူး တင် စကားပြောကာ အိမ်သို့
သုတ်ခြေတင်ပြန်ခဲ့မိသည် ။

အိမ်ရောက်တော့ အိမ်လေးထဲမှာ ပြဿနာတက်နေသံ ကြားရ၏။
ဘာကြောင့် ဆိုတော့ ပုံအပ် မသိပေမဲ့ မွေးစားသမီးဆိုတဲ့ ရင့်သီးသော
အသုံးအနှုန်းကြောင့် ပုံအပ်ရင်လေး နင့်ခနဲ သည်းသွားရ၏။

ပုံအပ်က အမေ့ရဲ့ မွေးစားသမီးလေ။ ပုံအပ် တစ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ
အမေနဲ့ ဆုံးသွားတဲ့ အဖေက မွေးစားကြတာတဲ့ ။ ဒါကို ပုံအပ် သိတတ်
စအရွယ်လေးကတည်းက သိထားပြီးသားရယ်ပါ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အရိုးစွဲအောင် မုန်းလာကြတဲ့ မမကြီးနှင့် ကိုကိုကြီးတို့ က ပုံအပ်ကို သူတို့ ညီမလေးအဖြစ် ဘယ်တုန်းကမှ အသိ အမှတ်မပြုခဲ့ချေ။ မွေးစားသမီးဟု ပဲ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံတတ်သည် ။ အမေရှေ့မှာ ရော အမေကွယ်ရာမှာ ရော ဘယ်တော့မှ မျက်နှာသာမ ပေးတတ်။ အလုပ်အားလုံး ပုံအပ်ကိုသာ ဖိပြီး ခိုင်းစေတတ်၏။

ပုံအပ် စားလျှင်လည်း ငြိုငြင်တတ်သလို အဝတ်အစားဆိုလျှင်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ အသစ်မဝတ်ခဲ့ရ ချေ။ မမကြီး မဝတ်ချင်လို့ အရောင်အ ဆင်းမရှိမှ ဘဲ ပုံအပ် ဝတ်ရသည် ။ အမေက သနားလို့ အဝတ်အစား သစ် ဈေးပေါပေါလေး ဝယ်မပေးလိုက်နှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက် ဒေါသ တကြီးနှင့် ပြောဆိုလို့ မပြီးတော့ချေ။

နောက်တော့ ပုံအပ် အမေ့ကို လုံးဝဝယ်မလာဖို့ တားဆီးမိသည် ။ ဘာပဲပြောပြော အမေက ကိုကိုကြီးနဲ့ မမကြီးရဲ့ လုပ်စာကို ထိုင်စားနေရ တဲ့ ဘဝ မဟုတ်လား။ သူတို့ မကြည်ဖြူတာကို လုပ်လျှင် အမေ ဒုက္ခ ရောက် မှာ ပုံအပ် စိုးမိသည် ။

ဒါကြောင့် ...

အလိုက်သိစွာပဲ ပုံအပ် ငြင်းပယ်ခဲ့၏။ ရပ်ကွက်ထဲက ဆယ်တန်း အောင်သွားသော အစ်မတွေက ကျောင်းဝတ်စုံအချို့ ပေးကမ်းလာတာ ကိုပဲ ပုံအပ် သေသေသပ်သပ်လေး စည်းကမ်းရှိစွာ ဝတ်ခဲ့သည် ။ အမေ့ ကို လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုး၍ အမေရှေ့မှာ မျက်နှာလေးပင် တစ်ချက်လေးမျှ ညှိုးမပြုခဲ့ချေ။

အိမ်မှုကိစ္စတွေဆိုလည်း ပုံအပ်ပဲ သိမ်းကျုံးလုပ်၏။ အမေ ပင်ပန်းမှ ပုံအပ် မလိုလားပါ။ ဒါကြောင့် ကျောင်းမသွားခင် အိမ်သန့်ရှင်းရေးနှင့် အဝတ်အစားတွေအားလုံး လျှော်ဖွပ်ကာ လှန်းထားခဲ့၏။

ပြီးတော့ စာကျက်ကာ ရေမိုးချိုးပြီး ကျောင်းသွားတက်သည်။ ။

ဟိုတစ်နေ့က...

ပုံအပ်ကို အမေက ခပ်တိုးတိုး တိုင်ပင်လာ၏။ အိမ်စရိတ် မလောက်
ငှ၍ ဈေးထွက်ရောင်းချသည် တဲ့ လေ။ အဲဒါ ပုံအပ် အမေ့ကို ကူညီပြီး
လုပ်ပေးပါတဲ့ ။ ပုံအပ် မငြင်းပါဘူး။ ပုံအပ်လည်း ဒီအိမ်က ထမင်းကို
နေ့စဉ် နေ့တိုင်း စားနေတဲ့ သူပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအိမ်ရဲ့ အကျိုးစီးပွား
အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီရမှာ ပေါ့။

အလုပ်လုပ်ရမှာ ပုံအပ် မကြောက်ပါဘူး။ ပုံအပ် ကြောက်တာ တစ်ခု
တည်းပဲ ရှိသည် ။ အဲဒါ ကိုကိုကြီးနဲ့ မမကြီးတို့ က အခုချိန်ထိ ပုံအပ်ကို
သွေးသားရင်းချာတစ်ယောက်လို မသတ်မှတ်တာကိုပါပဲ။

ပုံအပ်ကို အမြဲလိုလို သီးခြားခွဲမြင်တာကို ပုံအပ် ဝမ်းအနည်းဆုံးပင်
ဖြစ်သည် ။ ပုံအပ် ရင်ထဲမှာ ကိုယ့် အစ်ကိုရင်း အစ်မရင်းတွေလိုပဲ စိတ်
သဘောထားတာဆိုတော့ မွေးစားသမီးဟု သုံးလိုက်တိုင်း ပုံအပ် တ
အားငို ချင်မိ၏။

"သားကြီးရယ် မင်း အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ကွယ်၊ ဘာပဲပြောပြော ပုံအပ်
လေးက လိမ္မာရှာပါတယ်၊ စိတ် သဘောထား ပြည့်ဝဖြူစင်တဲ့ ကလေး
ပါကွယ်"

"လိမ္မာပြီး စိတ်သဘောထားပြည့်ဝရင် အမေ အခုလို သူ့အတွက်
ဈေးထွက်ရောင်းမှာ ကို ကြည့်ရက်ပါ့ မလားဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို
အလုပ်လုပ်ပြီး ရှာဖွေစားသောက်နေရသလဲဆိုတာ သူ မသိတာမှ
မဟုတ်တာ၊ ဒါကို အခန့်သားကြီး သူတစ်ပါးအိမ်မှာ နေထိုင်စားသောက်
နေတာ ဘာသဘောလဲ အမေ၊ သူ့ကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင်
ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာတဲ့ အမေ့ကို ခိုင်းစားဖို့ ကြိုးစားတာ ဘာသ

ဘောလဲ"

အို

ကိုကိုကြီး နောင်သန့်စင်ဆီမှာ ပြင်းထန်သော စွပ်စွဲချက်များက ပုံအပ် ရင်ထဲသို့ စူးနစ်စွာ စိုက်ဝင် လာသော အဆိပ်လူးမြားများ ပမာ။

ဟင့်အင်း ကိုကိုကြီး

ပုံအပ်ကို မထင်မလွဲပါနဲ့ ။

ပုံအပ် အမေ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ခိုင်းစားဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့တာပါ။ အဲဒါကို ယုံပါ ကိုကိုကြီးရယ်။ ပုံအပ် မှာ အဲဒီလို ရိုင်းစိုင်းစုတ်ပြတ်နေတဲ့ အတွေးစိတ်ကူးမျိုး တကယ်ပဲ မရှိခဲ့ပါဘူးရှင်။

ပုံအပ်တစ်ယောက် ခြံဝိုင်းလေးထဲကနေ မသိမသာလေး ပြန်ပြေးထွက်ကာ ခြံပြင်ခုံတန်းလေးတွင် တိတ်တဆိတ်လေး ထိုင်ကာ ပါးစပ်လေးကို အသံမထွက်အောင် ပိတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ငိုနေမိသည် ။

"မောင်နောင် မင်း မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘယ်သူက အမေ့ကို ခိုင်းစားနေလို့ လဲ၊ အခု ဈေး ရောင်းတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ရောင်းဖို့ စဉ်းစားတာကွ၊ မင်းတို့ ချည်းပဲ ရှာဖွေနေရတာကို ငဲ့ ညှာပြီး တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ငွေလေးရအောင်လုပ်တာ၊ သမီးငယ် ပုံအပ်နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ အမေရာ၊ အလကားနေ ကျွန်တော်တို့ ဘက်ကို မပုံချစမ်းပါနဲ့ ၊ အမေ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့အတွက် ရည်ရွယ်တယ်ဆိုတာ အသိသာ အထင်ရှားကြီးပါဗျာ"

"မောင်နောင်"

"ကဲပါဗျာ၊ ဒါဆိုလည်း ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ အတွက်ဆို ရင်လည်း အမေ့အကြံအစည်ကို စွန့် လွှတ်လိုက်ပါတော့၊ အမေ လုပ်ကျွေးတာကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝမစားရက်ဘူး အမေ ဈေးမရောင်းနဲ့ ၊ ဟုတ်ပြီလား"

သားကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် မိမိကို အရှံ့တိုက်စကားဆိုတာ အိမ်နောက်ဘက်ရှိ သူ့ကိုယ်ပိုင်အခန်း ကျဉ်းလေးဆီ ဝင်သွားတော့သည်။ ။

သမီးကြီး သဲသက်နှင်းက သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများ နေတာကို ဘာစကား မှ မပြောဘဲ ထိုင်ကြည့်နေရာမှ သူ့အစ်ကို ဝင်သွားရာ နောက်ဘက်အခန်းလေးဆီ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သွား၏။

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ သမီးကြီးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိသည်။ သူ့အစ်ကို အခန်းထဲသွားပြီး မောင်နှမနှစ်ယောက် ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ အတင်းပြောကြတော့မည် ဆိုတာကိုပေါ့။

သွေးဆူလွယ်သော အစ်ကိုဖြစ်သူကို မီးလောင်ရာ လေပင့်သွားလုပ်ချေတော့မည်။ ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ တစ်ယောက် အတွေးခေါင်လွန်းသော သားနှင့် သမီး ဝင်သွားရာ နောက်ဖေးဘက်လေးဆီ မျက်စောင်းကြီးကို သာ ဒိုင်းခနဲ ထိုးလိုက်မိတော့၏။

"ဟောတော့ အခုမှ သတိရတယ်၊ မိုးတောင်မှောင်လို့ ပါလား"

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေတစ်ယောက် အခုမှ ပဲ အပြင်ဘက် ပတ်ဝန်းကျင်ဆီ မျက်စိလေး ရောက်ကာ သတိထား မိသွားရသည်။ ။

နာရီဆီ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိ၏။

ခုနစ်နာရီတိတိ ထိုးနေသည်။ ။

ကြည့်စမ်း

အခုချိန်ထိ သမီးငယ်လေး ပုံအပ် အိမ်ပြန်မလာသေးပါလား။

အရင်ကဆိုလျှင် ညနေကျောင်းဆင်းတာနှင့် နာရီဝက်လောက်ဆို အိမ်ပြန်ရောက်လာတတ်သော သမီး လေးက ဒီကနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား အိမ်သို့ ရောက်မလာသေးချေ။

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ တစ်ယောက် ထိုင်ရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထမိ၏။ အသင့်ဆောင်ထားသော လက်နှိပ် ဓာတ်မီးအသေးလေးကို ယူကာ ဖိနပ်ချွတ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

အိမ်နေရင်း ဖိနပ်စုတ်လေးအား စွပ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းသုတ်သုတ် လှမ်း၍ ခြံဝိုင်းလေးထဲသို့ ဆင်းခဲ့ လိုက်သည်။ ။

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ ရင်ထဲမှာ သမီးငယ်လေးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေရသည်။ ။

"အမေ"

"ဟင်"

ခြံပြင်သို့အထွက် သစ်သားခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်နေသော ပုံအပ်က အသံလှမ်းပေးတာကြောင့် ဒေါ်နှင်း နှင်းဆွေ ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရ၏။

"အမေ သမီးကို လိုက်ရှာဖို့ မဟုတ်လား"

"သမီး သမီးလေးရယ် ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ အမေဖြင့် ရင်ကို တထိတ်ထိတ်နဲ့ စိုးရိမ်လိုက်ရ တာကွယ်"

"သမီး ဝင်မလို့ ပဲ၊ အမေနဲ့ ကိုကိုကြီး စကားတွေများ နေလို့ မဝင်ဘဲ ဒီမှာ ထိုင်နေတာ"

ဟယ်

ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ ပုံအပ်လေးရဲ့ စကားကြောင့် မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲ ပျက်သွားရသည်။ ။ သားကြီးရဲ့ စကားတွေကို ကြားသွားတဲ့ အတွက် ကြောင့် လည်း သမီးလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရ၏။

"သမီးလေး"

"အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလားဟင်၊ မဖြစ်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ ပုံအပ် တကယ် ဘာမှ မခံစားရပါဘူး၊ ကိုကိုကြီး အခုလို ပြောတာ ပထမ အကြိမ်မှ မဟုတ်တာဘဲ အမေရယ်၊ ပုံအပ် ခံနိုင်ရည် ရှိနေပါပြီ၊ ကိုကိုကြီးကို ပုံအပ် နားလည်ပါတယ် အမေ"

သမီးလေးရယ်

အပြုံးရိပ်လေးတွေနဲ့ သွက်လက်စွာ ပြောနေတဲ့ သမီးငယ်လေး ပုံအပ်ရဲ့ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်နှင်းနှင်းဆွေ တစ်ယောက် မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်စအချို့ ရစ်ဝဲကာ ဝေ့သီသွားရသည်။ ။

"အမေ"

"ဟင်"

"သမီး စာကူးနေလို့ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျသွားတယ် အမေ၊ စူးမာက စာကျက်တဲ့ ဂိုက်ရှိတဲ့ အချိန်နဲ့ စာသင်ပိုင်းသွားတက်ရတဲ့ အချိန်နဲ့ ဆိုတော့ အားတဲ့ အချိန်က အရမ်းနည်းတာလေ၊ ဒါကြောင့် သူ အချိန်လေး ဖွဲ ပေးတုန်း မေးခွန်းဟောင်းပုံစံနဲ့ သမီး လိုအပ်တဲ့ စာတွေ သွားကူးနေတာ"

"ဪ အေးအေး၊ ကဲ လာ သမီးလေး အိမ်ထဲဝင်ရအောင်၊ မိုးချုပ်နေ ပြီဆိုတော့ ရေချိုးမနေနဲ့ တော့၊ ခြေလက်သန့်ရှင်းရေးပဲလုပ်၊ အမေ သမီးကို ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတာ "

"ဟုတ်ကဲ့ အမေ "

ပုံအပ် ခုံတန်းလေးပေါ်ကနေ ထရပ်ကာ လွယ်အိတ်လေးကို ကောက်လွယ်လိုက်သည် ။

အမေ ရှေ့ကနေ ထွက်သွား၏။

ပုံအပ် အမေ့နောက်ကနေ ကပ်လိုက်ခဲ့လိုက်သည် ။ စောစောက ဖြစ်သမျှကို အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုး၍ အမေ့ရှေ့မှာ ဘာမှ မဖြစ်သယောင် ဆောင်ပြလိုက်မိသည် ။ ဒါမှ လည်း အမေ စိတ်ပေါ့ပါးရမှာ လေ ။ မဟုတ် လျှင် ပုံအပ်အတွက် အမေ ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်ကျဦးမည်။

ပုံအပ်

အမေ့ကို သနား၏။

ချစ်လည်း ချစ်သည် ။

ဒါကြောင့် ပုံအပ်အတွက်နှင့် အမေ ဘာမှ မခံစားစေလိုပါ။

အပြီးလေးတွေနှင့် ပဲ အမေ့ထံ တုံ့ပြန်လိုက်တော့ အမေလည်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားသလို သက်ပြင်း ငွေ့ငွေ့ ရှိုက်နိုင်တော့၏။

အမေရယ်

ပုံအပ် အမေ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။

အရမ်းချစ်တယ် အမေ။

ပုံအပ် ရင်ထဲမှာ တော့ အမေဟာ ပုံအပ်ရဲ့ အမေအရင်းပါပဲ အမေ။

ပုံအပ်ကြောင့် အိမ်မှာ အမေနေရတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲပင်ပန်းနေရ
သလဲဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် လည်း ပုံအပ် အမေ့ကို ပို
ပြီး သနား တာပေါ့ အမေရယ်။

ပုံအပ် အမေ့ကို အရမ်းသနားတာပဲရှင်။
